

[Arne Bjerregaard]

usikre eksportmarked. Jeg har med tilfredshed noteret mig, at ministeren ikke er tilfreds med den faldende boligeksport, og at ministeren er opmærksom på dette problem og ønsker at fremme boligeksporten igennem eksportfremmeordninger, men vel også igen- nem andre tiltag.

Op igennem 1960'erne og 1970'erne har byggeriet været undergivet svingninger, fordi man fra politisk hold har brugt byggeriet som økonomisk og beskæftigelsesmæssig regulator. Det er skadeligt for den byggetekniske udvikling, og det har givet en stor usikkerhed i hele byggesektoren, som er urimelig over for dem, der arbejder i byggesektoren.

I øjeblikket har vi, er jeg nødt til at sige, ikke råd til en væsentlig forbedring af boligstandarden, og vi kan heller ikke i den økonomiske politik tolerere en ophedning i byggesektoren. Derfor er det nødvendigt – hvilket jeg mener vi har forsømt i mange år – at styre byggeaktiviteten således, at vi får en jævnere byggerytme. Indgrebet før jul for at dæmpe aktiviteten var en nødvendig brug af styringsinstrumenter for at opnå stabilitet på området. På samme måde virker bemyndigelsen til ministeren til at overføre 10 pct. af kvoterne til det følgende finansår. Det har intet – intet – at gøre med en beskæring af det støttede byggeri, som visse påstår. Det er en ren og skær økonomisk og beskæftigelsesmæssig fornuftshandling.

Jeg må sige til hr. Torben Lund, der bemærker, at man hele tiden må se på boligbehovet: det er da klart, at vi må se på boligbehovet, men næsten et hvilket som helst behov man opstiller, er næsten ubegrænset. Jeg må også sige: nå ja, vi kan ikke imødekomme behovet 100 pct., det har vi aldrig kunnet og vil aldrig kunne. Vi må opstille et mål for, hvad vi har mulighed for at imødekomme på dette område, og så må vi gøre det så hensigtsmæssigt som muligt.

Her må jeg lige sige til hr. Torben Lund: hvad enten vi bygger andelsboliger, private boliger eller almennyttige boliger, må det imødekomme et boligbehov. Hvis ellers jeg husker historien ret – selv om min hukommelse er kort, da jeg lettere husker historier tilbage i tiden, det er måske alderdomssvækkelse – har jeg i erindring, at i hr. Torben Lunds og hr. Pelle Voigts regeringstid, 1981-82, var det samlede byggeri mindre end byggeriet nu. Hvis det så hævdes, at man har

ødelagt folks muligheder for at få en bolig, så kan det kun være ud fra en ideologisk boligmålsætning, nemlig at det skal være i den almennyttige sektor, ellers har man ikke tilgodeset deres behov. Ellers måtte det vel have været i hr. Torben Lunds og hr. Pelle Voigts interesse, da de havde muligheden for det og flertallet og det hele, at lave om på situationen i 1981-82.

Vedrørende ældreboligpolitikken, som jeg mener længe har trængt sig på, fordi vi ikke har haft en ordentlig politik på dette område, kan vi med tilfredshed notere, at ministeren imødekommer vore i mange år fremsatte synspunkter om de ældre og deres boligsituation. Vi har ofte, synes vi, behandlet de ældre nedværdigende ved helt at fratage dem en boligmæssig valgmulighed, når de havde støtte behov. Indrømmet at hjemmehjælperordningen, som i sin tid blev gennemført sammen med en ændret holdning til de ældre, gjorde, at flere ældre havde mulighed for at blive i eget hjem, men på trods af denne mulighed for nogle var der dog for mange kun den mulighed at vælge mellem eget hjem og plejehjem, og ofte havde de kun den sidste mulighed.

Ved et byggeri som det, ministeren skitserer, kan mange ældre i fremtiden få større valgmulighed, hvilket bevirker, at disse ældre mennesker ofte bevarer en større del af deres selvrespekt og ofte bevarer en større psykisk og fysisk styrke.

Finansieringen af ældreboligerne vil i fremtiden fjerne kvotaordningen på dette område. Kommunen kan nu bygge efter behov, altså det behov, der er i selve kommunen, og ikke efter, hvad kommunen kan tilrane sig af statsmidler ved at lave disse byggerier. Holdes dette byggeri uden for de almindelige reguleringer i det kommunale forbrug, tror jeg, at tiden vil vise, at der bliver opført et tilstrækkeligt antal boliger i de enkelte kommuner uden den vilkårlighed, der altid vil opstå, hvis dette byggeri skal styres centralt.

Vi har fået mange flygtninge, i alt fald en del flygtninge – alt er jo relativt – og dem må vi nødvendigvis skaffe en bolig. Vi må i det kommende år skaffe omkring 3.000 boliger til flygtninge, og jeg er helt enig med ministeren i, at det kan den almennyttige sektor ikke klare alene. Derfor er det nødvendigt, at der skaffes lejligheder til flygtninge i det pri-